

Всѣко рѣшение рано или късно трѣбва да прѣвѣрне въ дѣло. Било че инстинктътъ на хайдутинътъ ги влѣкълъ къмъ гората, или подъ засѣдналото у тѣхъ съзнание — да отидатъ между народа, сир. да изпълнятъ едно рѣшение, взето подъ силното настояване на одеския комунистъ, Хаджи Димитъръ и Дѣдо Желю почнали да промишляватъ за „срѣдства“. „Срѣдства“, за да се дигне една чета отъ 40 — 50 души, не се изисквали богъ знае какви. За старитѣ хайдути била отъ първа необходимостъ „пушка“, „фишеци“ и дебелъ чепкенъ. Това е всичко. Храна и други принадлежности давала гората, чобанитѣ, които пълнѣха горитѣ, и селото. Съ една дума, бюджета на старитѣ хайдушки чети се е състоялъ отъ двѣ пера: хлѣбъ и крушумъ.

За да въоръжи своята чета, Хаджи Димитъръ не срѣщналъ никакви затруднения: часть отъ неговитѣ „момчета“ си запазили старитѣ оржжия, старитѣ ямурлуци, — стигало само „да натопятъ царвулитѣ“ и да потеглятъ. Така и направили. Хаджията взелъ сбогомъ съ другитѣ двама съзаклятници — Дѣдо Желю и Христо Ботйовъ, и тръгналъ за къмъ своя край, сир. за Бузлуджа. Той ще се покатери на Балкана, ще засѣдне около Върбовка и ще чака Желю, докато му прати „пусола“ отъ своето царство. Но Желю, който билъ познатъ между българитѣ като поголѣмъ „джанабетинъ“ отъ всички извѣстни войводи, не тръгналъ, не могълъ дори да мръдне отъ Браила, защото му били вързани и ржцѣтѣ и краката. Той се луталъ насамъ-нататъкъ да намѣри срѣдства, но безуспѣшно. За да въоръжи своята чета, той ималъ нужда отъ повече помощъ, която нийдѣ не намиралъ. Старитѣ чорбаджии отъ Букурещъ и Одеса гледали своитѣ смѣтки. Тѣ не симпатизирали на бунта, още по-малко на четитѣ, които могатъ да изпразднуватъ тѣхнитѣ каси, но не да ги пълнятъ. Мѣсець-два-три и повече тичалъ нагорѣ-на-долѣ Дѣдо Желю и все до единъ и